

Arrest

nr. 268 800 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 juli 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 8 juli 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 september 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 15 maart 2021.

1.3. Op 16 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Libanese nationaliteit en bent u op (...) 1996 geboren in X, Ivoorkust. U bent een sjiiitische moslim van Arabische origine. Uw vader werkte in de recyclagesector in Abidjan. In 2000 verhuisden jullie terug naar het huis van de grootouders in Nabatiyah, Zuid-Libanon. In december 2012 reisde u met behulp van een smokkelaar naar Duitsland waar u in 2013 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaarde tegen de Duitse asielinstantie dat u zich niet wilde aansluiten bij Hezbollah omdat ze de Libanezen naar Syrië stuurden om te vechten. Uw verzoek werd door de Duitse asielinstanties afgewezen, waarop u besloot begin 2017 naar Italië te reizen om een repatriëring te voorkomen. U hoopte een regularisatieprocedure in gang te kunnen zetten, maar heeft nooit de nodige stappen ondernomen. Ondertussen vernam u dat uw vader hertrouwd was. Zowel uw vader als uw stiefmoeder zijn lid van de politieke partij Amal.

Uw huidige echtgenote, A.(...) K.(...) (CG 2014562B, o.v.9.090.575), stuurde u toen u in Italië was een vriendschapsverzoek via sociale media. Ze kon immers afleiden van uw profiel dat u in Europa woonde en ze wilde Libanon verlaten. Jullie werden vrienden en op deze manier begon jullie relatie. K.(...) bracht haar ouders in 2017 op de hoogte van jullie relatie. De relatie werd afgekeurd aangezien u sjiiet bent en uw echtgenote soenniet. Haar ouders wilden haar aan haar neef in Syrië uithuwelijken. Half augustus 2018 vernam u dat K.(...) thuis was weggelopen en bij een vriend van u, S.(...) S.(...) genaamd, in Beiroet verbleef. In september 2018 besloot u terug te keren naar Beiroet om vervolgens de hand van het meisje te vragen. Jullie belden de familie van K.(...) op, die het aanzoek afwees. Jullie besloten vervolgens naar uw familie in Nabathiayh te gaan om hen van jullie plan op de hoogte te stellen. Ook daar werd het plan afgekeurd. Uw vader begreep niet waarom u terugkwam vanuit Italië voor uw huidige echtgenote en hij zei u dat er in Libanon geen toekomst is. U kreeg ruzie met uw vader en uw vrouw voelde zich niet welkom. Twee uur later vertrokken jullie opnieuw naar Beiroet. Jullie probeerden te trouwen voor de religieuze rechtbank maar dit lukte niet. Jullie beseften dat een huwelijk in Libanon niet zou lukken en besloten daarom naar Syrië te reizen en er te trouwen. Eind november 2018 reisden jullie naar de tante van uw echtgenote in Damascus waar jullie een religieus huwelijk afsloten.

Uw echtgenote reisde verder met een smokkelaar via Idlib naar Turkije en u keerde terug naar Libanon van waaruit u met een valse Griekse verblijfsvergunning verder reisde. U kwam aan in Griekenland op 17 december 2018. Uw echtgenote arriveerde een paar dagen later. Jullie bleven gedurende anderhalf jaar in Griekenland waar jullie al de documenten in verband met het huwelijk in orde brachten. Jullie reisden met een vrachtwagen verder naar België waar jullie op 8 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

U vernam van vrienden in Libanon dat er begin 2020 een klacht tegen u werd ingediend. U wordt er van beschuldigd uw echtgenote ontvoerd te hebben. U weet niet hoe het probleem verder evolueerde. Uw dochter A.(...) werd op 2 april 2021 geboren.

Ter staving van uw verzoek legt u een origineel rijbewijs, een kopie van een religieuze huwelijksakte afgeleverd in Libanon, een origineel paspoort, een kopie van een Libanese huwelijksakte, een kopie van een Syrische huwelijksverklaring (2), een uittreksel van de burgerlijke stand van K.(...) (voor en na het huwelijk), een kopie van een gelijkstelling van diploma van K.(...), een handgeschreven document in verband met het huwelijk, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van K.(...), een originele identiteitskaart van K.(...), een kopie van een medisch attest in verband met de zwangerschap, een kopie van een familieboekje en een kopie van een document in verband met de studies van K.(...) en een geboorteakte van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar Libanon de autoriteiten vreest omdat u het land illegaal verliet. Verder vreest u uw familie en uw schoonfamilie omdat u zonder hun toestemming gehuwd bent. U zou eveneens van ontvoering beschuldigd worden (CGVS man p.27).

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan er aangestipt worden dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. U werd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd of u over sociale media beschikte. U verklaarde dat u geen facebook had, maar wel instagram. Uw instagram betreft een privé-account, dus u zag er geen graten in deze te communiceren aan de asielinstanties. Uw facebookaccount wenste u voor zich te houden. U verklaarde dat u deze geannuleerd had (CGVS man p.29). U werd gevraagd wanneer u deze dan precies annuleerde, waarop u antwoordde dat u het niet vaak gebruikt en dat het privé is (CGVS man p.29). U vond dat de asielinstanties hier geen inzicht in dienden te hebben. Zowel uw facebookpagina als die van uw echtgenote werden tijdens de pauze van het persoonlijk onderhoud evenwel aangetroffen. Tijdens het onderzoek van de pagina's werden beide pagina's echter, nadat er een aantal screenshots gemaakt waren, gesupprimeerd (zie infomap). U bleef ontkennen dat u deze gewist had tijdens de pauze en beweerde dat dit met de internetverbinding te maken had (CGVS man p.30). Uw echtgenote werd eveneens de vraag naar sociale media gesteld. Ze gaf na lang aandringen uiteindelijk toe dat ze op uw vraag haar facebookpagina tijdens de pauze gesupprimeerd had (CGVS vrouw p.12). Uit voorgaande blijkt dat jullie bewust de asielinstanties probeerden te misleiden door bedrieglijke verklaringen af te leggen en door informatie achter te houden over essentiële elementen aangaande uw verzoek om internationale bescherming. Uit uw facebookpagina bleek immers dat u in 2019 op vakantie was in Wenen en ging dansen in Italië (zie infomap). U verklaarde dat u enkel reacties wilde uitlokken met uw posts (CGVS man p.32). De vaststelling dat u doelbewust huichelachtige verklaringen aflegt en doelbewust informatie probeert achter te houden, plaatst uw algehele geloofwaardigheid dan ook op de helling. Dat u enerzijds een problematisch vertrek uit Libanon beschrijft en stelt dat jullie anderhalf jaar in Griekenland dienden te verblijven, terwijl anderzijds blijkt dat u in deze zelfde periode onder meer in Oostenrijk en Italië verbleef, roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft uw vrees gelinkt aan uw bewering dat u Libanon illegaal zou verlaten hebben, kan er aangestipt worden dat u ook deze niet aannemelijk kan maken. Zo legt u een origineel paspoort neer waarin een officiële uitreisstempel staat. U kan aldus niet aannemelijk maken dat uw uitreis illegaal gebeurde en u daarom problemen hoeft te verwachten bij terugkeer naar Libanon (zie document 3).

De verklaringen over uw reisweg kunnen evenmin overtuigen. U stelde dat u uw nieuw verworven paspoort, een vervalste Griekse verblijfsvergunning en uw ticket gebruikte om in te schepen in het vliegtuig van Libanon naar Griekenland. U werd gevraagd op welke naam die Griekse verblijfsvergunning stond, maar moest het antwoord schuldig blijven: u wist het niet (CGVS man p.22). Dat u niet aan boord van een vliegtuig mag als de identiteitsgegevens op al de documenten niet hetzelfde zijn, hoeft geen betoog. U wijzigde dan ook onmiddellijk uw verklaringen en stelde dat de verblijfsvergunning op uw eigen naam stond (CGVS man p.23). U had het Griekse document echter niet meer, u moest het afgeven aan de smokkelaar, zo beweert u. Uw verklaringen over uw zogenaamd illegaal vertrek uit Libanon zijn allerminst overtuigend. Ook dit keer doen uw verklaringen vermoeden dat u informatie wenst achter te houden en dat u geen transparantie wenst te bieden over uw situatie. U verklaarde dat in Libanon alles met geld kon geregeld worden (CGVS man p.23). Dat u dan ook geen vliegtuigreis voor uw echtgenote regelde en haar alleen door Syrië zou laten reizen, mag dan ook verbazen (CGVS man p.23). U verklaarde dat uw echtgenote niet via Libanon kon reizen omdat ze geen paspoort had (CGVS man p.17). U wijzigde vervolgens uw antwoord en stelde dat ze er wel een had. U wist dat ze een kopie had neergelegd en u dacht dat het origineel paspoort bij haar familie in Libanon lag (CGVS man p.17). Uw echtgenote beweerde dan weer dat ze niet durfde te reizen via de luchthaven van Beiroet omdat ze vreesde opgesloten te worden (CGVS vrouw p.9). Ze verklaarde verder wel dat ze vreesde doodgeschoten te worden wanneer ze in Syrië aan een controlepost betraapt zou worden (CGVS vrouw p.9). Dat een reis door Syrië en een illegale oversteek vanuit Turkije naar Griekenland die 21 dagen duurde meer en ernstigere gevaren inhoudt dan op een vliegtuig te stappen en een aantal uurtjes later aan te komen in Griekenland, hoeft geen betoog. Uw echtgenote verklaarde bovendien dat ze wel een paspoort mee had naar Syrië, maar dat ze dit niet durfde te tonen uit schrik dat u het zou afnemen. Uw echtgenote werd een verklaring gevraagd voor deze uitspraak, ze kwam niet verder dan te zeggen: 'zomaar', ze had gewoon schrik (CGVS vrouw p.7), zo zegt ze, wat kant noch wal raakt (CGVS vrouw p.7). Uw echtgenote legde ter staving van het verzoek een kopie neer van de eerste pagina van het paspoort. Ze zou het paspoort aangevraagd hebben aan de ambassade in Beiroet in 2016 of 2017 (CGVS vrouw p.7). Het paspoort zou in het Noordstation gestolen zijn samen met haar tablet (CGVS vrouw p.7). Jullie leggen echter geen documenten neer om de diefstal mee te ondersteunen. Dat u

verklaart dat het paspoort van uw echtgenote in Libanon ligt en zij aangeeft dat het gestolen werd in België is wederom een aanwijzing dat jullie geen transparantie willen bieden op jullie situatie. Bovenstaande incongruenties en onaannemelijke verklaringen wijzen erop dat jullie geen duidelijk zicht willen bieden op aspecten als jullie vertrekdatum, reisweg, plaatsen waar jullie allemaal geweest zijn of over de eventuele verblijfsstatuten die jullie er genoten.

U kan verder niet aannemelijk maken dat u en uw echtgenote in het geheim gehuwd zijn. Vooreerst hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaringen dat u samen met uw echtgenote naar Syrië zou zijn gereisd. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie naar Syrië gesmokkeld werden. U gevraagd hoeveel de reis gekost heeft, stelde u dat de smokkelaar het gratis deed. God stuurde de smokkelaar naar jullie, zo stelt u (CGVS man p.14). Dit is allerm minst geloofwaardig. Het smokkelen van mensen is een lucratieve en riskante bezigheid. Dat er plots iemand zich zou aanbieden om dit voor u en uw echtgenote gratis te doen, kan niet overtuigen. U heeft verder geen enkel begin van bewijs dat jullie effectief in 2018 naar Syrië gereisd zijn en er gehuwd zijn (CGVS vrouw p.18). Al de documenten die u neerlegt aangaande het huwelijk dateren van 2020. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie een religieuze huwelijksakte van de sheikh in 2018 in Syrië zouden hebben gekregen. Jullie lieten deze echter achter bij de tante in Damascus die ze uiteindelijk kwijt geraakt is (CGVS man p.18). Ook dit keer ontbreekt alle logica: jullie doen al die moeite om te huwen om vervolgens het felbegeerde document in Syrië achter te laten.

Voorts bevatten de verklaringen van u en uw echtgenote in dit verband eveneens een aantal tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid ervan verder zoek raakt. U verklaarde dat u met uw echtgenote in november 2018 afsprak in een appartement van uw vriend in Beiroet. Het appartement situeerde zich op de derde verdieping (CGVS man p.10). Jullie bleven hier gedurende twee weken en reisden vervolgens naar de woning van uw ouders. Uw vader was niet opgezet met het plan en het mondde uit in een ruzie. Ook uw echtgenote kreeg beledigingen naar het hoofd geslingerd. Twee uur later vertrokken jullie alweer naar Beiroet om daarna in november 2018 naar de tante van uw echtgenote in Syrië te vertrekken (CGVS man p.13). U verklaarde dat haar tante in Seida Zeinab woonde, dat ze twee zoontjes had van vier en zeven jaar oud. U kende de naam van de kinderen niet meer. De echtgenote van de tante was gestorven, zo verklaarde u (CGVS man p.16). De verklaringen van uw echtgenote aangaande al deze elementen zijn wezenlijk verschillend hiervan. Zo verklaarde zij op haar beurt dat jullie slechts een week op het appartement van uw vriend verbleven en dat het gesitueerd was op de eerste verdieping (CGVS vrouw p.16). Volgens uw echtgenote logeerden jullie een week bij uw ouders en had uw stiefmoeder haar geslagen (CGVS vrouw p.16, p.17). Ze verklaarde dat jullie rechtstreeks van daar naar Syrië gingen en geen tussenstop in Beiroet maakten (CGVS vrouw p.17). Ook de familiale situatie van de tante zag er volgens uw echtgenote anders uit. Zo zou de echtgenoot van de tante nog steeds in leven zijn en werken als mecanicien en heeft de dame twee zonen van zestien en negen jaar oud (CGVS vrouw p.18). Uw echtgenote werd met de tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, maar slaagde er niet in om in een dienstige verklaring te voorzien. Aangezien er dusdanig veel tegenstrijdigheden op te merken zijn tussen jullie verklaringen, kan er geen geloof meer gehecht worden aan jullie bewering dat jullie zonder toestemming van de ouders huwden.

Bovendien zijn er nog een aantal andere merkwaardige vaststellingen te doen. Zo verklaarde u dat het niet mogelijk was om voor een religieuze rechtbank te huwen in Libanon omdat u sjiïet bent en uw echtgenote soenniet – ook al verklaarde u bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat uw echtgenote ook sjiïtisch is (CGVS man p.13). De volgende fase was dan te proberen een huwelijk te voltrekken voor een sjiïtische imam in Libanon. De imam wilde hiervoor de toestemming van de vader van het meisje, zo stelt u (CGVS man p.14). Aangezien jullie deze niet hadden, was ook deze piste niet mogelijk. Een wettelijk huwelijk was ook niet mogelijk omdat uw echtgenote geen officiële verblijfsvergunning had in Libanon en het dossier via de veiligheidsdiensten diende te passeren (CGVS man p.14). U weet vreemd genoeg helemaal niet wat voor documenten of statuut ze nu eigenlijk had in Libanon (CGVS man p.14). Ook dit is merkwaardig aangezien de te nemen administratieve stappen inzake een huwelijk bepaald worden door de verblijfsstatus van beide partijen om op basis daarvan na te gaan wat er mogelijk is. Dat u dan niet op de hoogte bent van het verblijfsstatuut van uw echtgenote is dan ook niet geloofwaardig.

Het was volgens uw verklaringen pas op het moment dat jullie in Griekenland waren en uw vrouw zwanger bleek te zijn dat jullie al de administratie in verband met het huwelijk vanop afstand in orde brachten. Zo slaagden jullie erin op 13 januari 2020 vanuit Griekenland via skype een religieus huwelijk bij een sheikh in Libanon af te sluiten. De sheikh stuurde de documenten per post op naar Griekenland en jullie mochten deze zelf invullen met de persoonlijk gegevens. Op deze akte staan de naam en handtekening van de vader van uw echtgenote genoteerd. Uw echtgenote zou deze gegevens zelf hebben aangebracht in Griekenland, zo zegt u (CGVS man p.20). Het is toch wel merkwaardig dat jullie er niet in slaagden een dergelijke procedure in Libanon zelf tot een goed einde te brengen, maar dit zonder al te veel moeite wel vanuit Griekenland konden doen. U verklaarde dat de sheikh dit wel wilde doen aangezien uw echtgenote zwanger was (CGVS man p.21). Ook dit mag verbazen daar u en uw

echtgenote net tegen de regels van de islam zijn ingegaan door seksuele gemeenschap voor het huwelijk te hebben. Het huwelijk werd vervolgens bij de officiële instanties op 10 maart 2020 geregistreerd (CGVS man p.20).

Uit dit alles blijkt dat u allerm minst aannemelijk kan maken dat uw schoonfamilie tegen het huwelijk gekant was en jullie vanuit die hoek vervolging of ernstige schade zouden dienen te vrezen.

U heeft sinds uw vertrek uit Libanon geen contact meer gehad met uw familie in Libanon (CGVS man p.4). U was er van overtuigd dat er nog problemen waren, zo stelt u, maar u kon niet specificeren dewelke (CGVS man p.27). U stelde voorts dat K.(...) in 2020 nog eenmaal contact had met haar zus om de familie in te lichten dat ze getrouwd was (CGVS man p.28). Op de vraag of de schoonfamilie nog contact zocht met u verklaarde K.(...) dat haar vader en ooms u sinds oktober 2018 regelmatig bedreigden. Ze zouden u vragen waarom u als sjiïet met haar gehuwd bent (CGVS vrouw p.15). Aangezien uw schoonfamilie pas sinds 2020 op de hoogte was van het huwelijk is het echter merkwaardig dat ze u dergelijke bedreigingen meermaals naar het hoofd slingerden.

U stelde dat u vreest opgesloten te worden op basis van de klacht die er wegens ontvoering tegen u ingediend werd (CGVS man p.27). Aangezien op basis van bovenstaande reeds duidelijk gemaakt werd dat u niet aannemelijk kan maken dat u daadwerkelijk tegen het advies van beide families gehuwd bent, kan u evenmin aannemelijk maken dat u beschuldigd wordt van ontvoering. U zou via uw neef vernomen hebben dat er een klacht werd ingediend tegen u. U weet echter niet wanneer deze zou zijn ingediend en u heeft geen idee welke stappen er genomen zouden zijn inzake deze procedure. U dacht dat het een jaar geleden was of zes maanden, ofwel was het begin 2019 ofwel begin 2020, zo haal tu aan. U wist het wederom niet en het interesseerde u ook niet al te veel (CGVS man p.4, p.28). U ging er van uit dat de politie wel langs geweest was, maar ook dit wist u eigenlijk niet (CGVS man p.4). Dat uw verklaringen ook wat dit betreft geheel niet overtuigend zijn, roept eens te meer vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Libanon daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw rijbewijs en paspoort ondersteunen uw verklaringen aangaande uw identiteit en afkomst. De documenten aangaande het huwelijk ondersteunen uw verklaringen dat u in Griekenland gehuwd bent. Deze vaststelling wijzigt echter niets aan de appreciatie van de door u aangehaalde asielmotieven. De identiteitsdocumenten van uw echtgenote en de documenten in verband met haar studies hebben betrekking op haar afkomst en identiteit en wijzigen evenmin de appreciatie van de asielmotieven.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 11 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden

(burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"Wat het conflict tussen de soennieten en de sjiieten betreft verwijst verzoeker naar de volgende informatie:

Er bestaat wel degelijk een conflict tussen soennieten en sjiieten. Dit conflict is er zelfs al meer dan 1000 jaar, en manifesteert zich op bepaalde tijdstippen zeer duidelijk. Vooral in het Midden-Oosten speelt het conflict tussen de sjiieten (Iran) en de soennieten (Golfstaten waaronder Saoedi-Arabië). De echte oorzaak van de breuk tussen de twee godsdienstgroepen vond plaats in 632 (schisma), het jaar van de dood van de profeet Mohammed. Als mogelijke opvolger van Mohammed steunde een meerderheid de schoonvader van Mohammed, Aboe Bakr. Anderen verkozen de schoonzoon van de profeet, namelijk Ali. De volgers van Aboe Bakr werden de latere soennieten en de opvolgers van Ali werden de sjiieten. Het was Aboe Bakr die Mohammed opvolgde, maar Ali zelf regeerde later als vierde kalief. De kloof tussen de twee verschillende groepen werd pas echt groot nadat de zoon van Ali, Hussein, vermoord werd door "soennitische" troepen in Karbala (jaar 680). Het gevolg was dan ook heel duidelijk: sjiieten keerden zich terug tot hun imams en de soennieten namen alle politieke macht.

Sektarische conflicten tussen soennieten en sjiieten lijken het Midden-Oosten te doorsnijden. Op regionaal niveau botst soennitisch Saoedi-Arabië met sjiietisch Iran, en naar aanleiding van de gebeurtenissen in Irak. Jemen, Libanon, en Syrië verzuchten sommige krantenkoppen: "Er is opnieuw sektarische oorlog in het Midden-Oosten".

<https://mens-en-samenleving.infonu.nl/religie/l66471-spanningen-tussen-soennieten-en-sjiieten.html>

[https://acmes.uva.nl/content/events/debates/2018/february/soennieten-versus-sjiieten.html?cb \(...\)](https://acmes.uva.nl/content/events/debates/2018/february/soennieten-versus-sjiieten.html?cb (...))

Verzoeker wenst te benadrukken dat beide accounts privé zijn en dat er inderdaad posts uit Oostenrijk en Italië op staan. Verzoeker wenst er eveneens op te wijzen dat de gebeurtenissen in de posts niet

plaatsvonden op de datum dat de posts op sociale media gezet zijn en dat het CGVS er niet zomaar vanuit kan gaan dat het wel zo is. (...)

Verzoeker wenst te benadrukken dat het inderdaad riskant is om mensen te smokkelen. Echter benadrukt verzoeker dat er ook goedgehartige mensen zijn. De smokkelaar hielp verzoeker en zijn echtgenote uit goedheid.

Eveneens verklaart verzoeker dat het inderdaad niet verstandig was om de huwelijksakte bij de tante in Damascus achter te laten. Verzoeker en zijn echtgenote hadden echter enkel vertrouwen in de tante. Zij wist immers van hun huwelijk af en accepteerde de relatie. Uit schrik om de huwelijksakte ergens kwijt te raken of bestolen te worden, heeft verzoeker de huwelijksakte bij de tante achtergelaten. Ongelukkigerwijze heeft de tante deze huwelijksakte kwijt geraakt. (...)

Libanon ligt in een gebied waarin soennieten en sjiieten recht tegenover elkaar staan. Aan de ene kant zijn er de sjiitische landen Irak en Iran, aan de andere kant het soennitische Saudi-Arabië. Ook Syrië is de bevolking overwegend soennitisch, maar de macht is in handen van de sjiitische minderheid. In Libanon wonen alleen maar minderheden. Zowel Saoedi-Arabië als diens aartsrivalen Iran en Syrië hebben een dikke vinger in de politieke pap in Libanon.

De soennieten en Sjiieten hebben hierdoor elkaar niet graag. De imam wilde het huwelijk niet voltrokken zonder de toestemming van de vader van verzoekers echtgenote. Nadat verzoekers echtgenote zwanger bleek te zijn is de sheikh in Libanon akkoord gegaan met het sluiten van een religieus huwelijk. Verzoeker wenst te benadrukken dat de zwangerschap geleidt heeft tot akkoord gaan een religieus huwelijk door de sheikh.

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Libanon de autoriteiten omdat hij het land illegaal verliet. Verder vreest hij zijn familie en zijn schoonfamilie omdat hij zonder hun toestemming gehuwd is. Hij wordt eveneens van ontvoering beschuldigd. Verzoeker vreest bij terugkeer gestraft te worden voor niets.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft verwijst verzoeker naar de veiligheidssituatie in Libanon.

De veiligheidssituatie in Libanon kan snel verslechteren. Naast aanhoudende protesten in verband met interne Libanese kwesties, kunnen regionale en internationale ontwikkelingen een impact hebben op de lokale veiligheidssituatie. Dit omvat een conflict met Israël, dat zonder enige waarschuwing zou kunnen uitmonden in een snelle escalatie van geweld. Gebeurtenissen in Syrië en Irak kunnen ook gevolgen hebben voor Libanon. Wapens zijn gebruikelijk in Libanon en groepen zoals Hezbollah behouden wapens die buiten de controle van de staat vallen. Geweld kan daardoor snel escaleren. Er zijn protesten geweest tegen VN-vredestroepen in Zuid-Libanon. Feestelijke geweervuur in de lucht is gebruikelijk in heel Libanon, ook als reactie op toespraken en berichten van politieke leiders, maar ook op bruiloften. Er zijn verschillende recente meldingen geweest van vuurwapens die werden gebruikt tijdens ruzies in bars.

Na nagenoeg negen maanden onderhandelingen volgend op de parlementsverkiezingen in mei 2018, kondigde premier Hariri op 31 januari 2019 de vorming van een nieuwe regering van nationale eenheid aan. Hezbollah heeft een vetorecht en controleert bijgevolg het Libanese politieke beleid. Hezbollah zelf heeft drie ministerportefeuilles.³⁷ ICG spreekt volgend op de regeringsvorming van een verbetering van de veiligheidssituatie.³⁸ De VN-Veiligheidsraad, ICG, OSAC en het Assessment Capacities Project (ACAPS), een onafhankelijk informatieplatform over humanitaire crises, spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019.³⁹ Wel is sprake van een groeiende sociale onrust. Over het hele land waren er demonstraties tegen de overheid en diens onmacht om de economische crisis te bezweren.

De Libanese politiek wordt nog steeds gedomineerd door mannen die invloedrijk werden tijdens de burgeroorlog. Na die oorlog vormen soennieten, sjiieten, christenen, druzen en andere groeperingen gescheiden clans. Macht en geld worden binnen de eigen kring verdeeld, waardoor vriendjespolitiek en corruptie wijdverbreid zijn. Daardoor is de kloof tussen de rijke elite die de macht in handen heeft en de gewone burger enorm. Bovendien maakt Libanon een ernstige economische crisis door. Een op de drie jongeren is werkloos en de Libanese pond verliest aan waarde.

Libanon ligt in een gebied waarin soennieten en sjiieten recht tegenover elkaar staan. Aan de ene kant zijn er de sjiitische landen Irak en Iran, aan de andere kant het soennitische Saudi-Arabië. Ook Syrië is de bevolking overwegend soennitisch, maar de macht is in handen van de sjiitische minderheid. In Libanon wonen alleen maar minderheden. Zowel Saoedi-Arabië als diens aartsrivalen Iran en Syrië hebben een dikke vinger in de politieke pap in Libanon. En ook vanuit Israël blijft dreiging komen. Hezbollah vocht tijdens de Syrische burgeroorlog aan de kant van president Assad. De strijders deden veel praktijkervaring op. Nu de burgeroorlog in Syrië op z'n retour is, richt Hezbollah zijn pijlen weer op Israël.

<https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/lebanon/safety-and-security>

https://www.ecoi.net/en/file/local/2009187/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_2.pdf

<https://www.amnesty.nl/mensenrechten-in-nederland/demonstratierecht/wat-is-aan-de-hand-in-libanon>"

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het feit dat verzoeker en zijn echtgenote tijdens de pauze van het persoonlijk onderhoud hun Facebookpagina gesupprimeerd hebben, aantoonde dat zij bewust de asielinstanties probeerden te misleiden door bedrieglijke verklaringen af te leggen en door informatie achter te houden over essentiële elementen aangaande hun verzoek om internationale bescherming, en het feit dat verzoeker enerzijds een problematisch vertrek uit Libanon beschrijft en stelt dat zij anderhalf jaar in Griekenland dienden te verblijven, terwijl anderzijds uit zijn Facebookpagina blijkt dat hij in deze zelfde periode onder meer in Oostenrijk en Italië verbleef, ernstige vraagtekens oproept bij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, (ii) hij zijn vrees gelinkt aan zijn bewering dat hij Libanon illegaal zou verlaten hebben niet aannemelijk kan maken vermits hij een origineel paspoort neerlegt waarin een officiële uitreisstempel staat en hij aldus niet aannemelijk kan maken dat zijn uitreis illegaal gebeurde en hij daarom problemen hoeft te verwachten bij terugkeer naar Libanon, (iii) zijn verklaringen over zijn reisweg evenmin kunnen overtuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en de vastgestelde incongruenties en onaannemelijke verklaringen erop wijzen dat hij en zijn echtgenote geen duidelijk zicht willen bieden op aspecten als hun vertrekdatum, reisweg, plaatsen waar zij allemaal geweest zijn of over de eventuele verblijfsstatuten die zij er genoten, (iv) hij niet aannemelijk kan maken dat hij en zijn echtgenote in het geheim gehuwd zijn daar (1) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij samen met zijn echtgenote naar Syrië zou zijn gereisd omdat het smokkelen van mensen een lucratieve en riskante bezigheid is en het dan ook allerminst geloofwaardig is dat er plots iemand zich zou aanbieden om hem en zijn echtgenote gratis naar Syrië te smokkelen, en hij verder geen enkel begin van bewijs heeft dat zij effectief in 2018 naar Syrië zijn gereisd en er gehuwd zijn, (2) de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote in dit verband eveneens een aantal tegenstrijdigheden bevatten waardoor de geloofwaardigheid ervan verder zoek raakt, zoals wordt toegelicht, (3) de te nemen administratieve stappen inzake een huwelijk bepaald worden door de verblijfsstatus van beide partijen om op basis daarvan na te gaan wat er mogelijk is en het dan ook niet geloofwaardig is dat hij niet op de hoogte is van de verblijfsstatus van zijn echtgenote en (4) het merkwaardig is dat verzoeker en zijn echtgenote erin slaagden om op 13 januari 2020 vanuit Griekenland via skype een religieus huwelijk bij een sheikh in Libanon af te sluiten doch zij er niet in slaagden een dergelijke procedure in Libanon zelf tot een goed einde te brengen en de uitleg dat de sheikh dit wel wilde doen aangezien verzoekers echtgenote zwanger was, mag verbazen aangezien zij net tegen de regels van de islam zijn ingegaan door seksuele gemeenschap voor het huwelijk te hebben, en hij dan ook allerminst aannemelijk kan maken dat zijn schoonfamilie tegen het huwelijk gekant was en hij vanuit die hoek vervolging of ernstige schade zou dienen te vrezen, (v) zijn echtgenote verklaarde dat haar vader en ooms verzoeker sinds oktober 2018 regelmatig bedreigden en hem zouden vragen waarom hij als sjiïet met haar gehuwd was, terwijl verzoeker nochtans verklaarde dat zijn schoonfamilie pas sinds 2020 op de hoogte was van het huwelijk en het dan ook merkwaardig is dat ze hem dergelijke bedreigingen meermaals naar het hoofd slingerden, (vi) aangezien hij niet aannemelijk kan maken dat hij daadwerkelijk tegen het advies van beide families gehuwd is, hij evenmin aannemelijk kan maken dat hij beschuldigd werd van ontvoering, hij bovendien niet weet wanneer er een klacht tegen hem zou zijn ingediend en geen idee heeft welke stappen er genomen zouden zijn inzake deze procedure, (vii) de door hem neergelegde documenten betrekking hebben op de identiteit en afkomst van hem en zijn echtgenote en zijn verklaringen ondersteunen dat hij in Griekenland gehuwd is, doch niets wijzigen aan de appreciatie van de door hem aangehaalde asielmotieven en (viii) er, gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van een veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zodat niet kan worden geconcludeerd dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid in Libanon een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal immers op goede gronden dat (1) verzoeker niet aannemelijk kan maken dat zijn uitreis illegaal gebeurde en hij daarom problemen hoeft te verwachten bij terugkeer naar Libanon en (2) hij allerminst aannemelijk kan maken dat zijn schoonfamilie tegen zijn huwelijk gekant was en hij vanuit die hoek vervolging of ernstige schade zou dienen te vrezen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft.

Immers, een loutere verwijzing naar algemene informatie over het eeuwenoude conflict tussen soennieten en sjiïeten kan bezwaarlijk volstaan om de door verzoeker voorgehouden vrees te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren.

Waar verzoeker argumenteert dat *“beide accounts privé zijn en dat er inderdaad posts uit Oostenrijk en Italië op staan”* en dat *“de gebeurtenissen in de posts niet plaatsvonden op de datum dat de posts op sociale media gezet zijn en dat het CGVS er niet zomaar vanuit kan gaan dat het wel zo is”*, brengt hij voorts geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar terecht wordt geoordeeld als volgt: *“Vooreerst kan er aangestipt worden dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. U werd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd of u over sociale media beschikte. U verklaarde dat u geen facebook had, maar wel instagram. Uw instagram betreft een privé-account, dus u zag er geen graten in deze te communiceren aan de asielinstanties. Uw facebookaccount wenste u voor zich te houden. U verklaarde dat u deze geannuleerd had (CGVS man p.29). U werd gevraagd wanneer u deze dan precies annuleerde, waarop u antwoordde dat u het niet vaak gebruikt en dat het privé is (CGVS man p.29). U vond dat de asielinstanties hier geen inzicht in dienden te hebben. Zowel uw facebookpagina als die van uw echtgenote werden tijdens de pauze van het persoonlijk onderhoud evenwel aangetroffen. Tijdens het onderzoek van de pagina's werden beide pagina's echter, nadat er een aantal screenshots gemaakt waren, gesupprimeerd (zie infomap). U bleef ontkennen dat u deze gewist had tijdens de pauze en beweerde dat dit met de internetverbinding te maken had (CGVS man p.30). Uw echtgenote werd eveneens de vraag naar sociale media gesteld. Ze gaf na lang aandringen uiteindelijk toe dat ze op uw vraag haar facebookpagina tijdens de pauze gesupprimeerd had (CGVS vrouw p.12). Uit voorgaande blijkt dat jullie bewust de asielinstanties probeerden te misleiden door bedrieglijke verklaringen af te leggen en door informatie achter te houden over essentiële elementen aangaande uw verzoek om internationale bescherming. Uit uw facebookpagina bleek immers dat u in 2019 op vakantie was in Wenen en ging dansen in Italië (zie infomap). U verklaarde dat u enkel reacties wilde uitlokken met uw posts (CGVS man p.32). De vaststelling dat u doelbewust huichelachtige verklaringen aflegt en doelbewust informatie probeert achter te houden, plaatst uw algehele geloofwaardigheid dan ook op de helling. Dat u enerzijds een problematisch vertrek uit Libanon beschrijft en stelt dat jullie anderhalf jaar in Griekenland dienden te verblijven, terwijl anderzijds blijkt dat u in deze zelfde periode onder meer in Oostenrijk en Italië verbleef, roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*

Verzoeker, die in het verzoekschrift op zich niet ontkent dat hij op vakantie was in Wenen en ging dansen in Italië, licht overigens niet toe wanneer *“de gebeurtenissen in de posts”* dan wél zouden hebben plaatsgevonden. De vaststelling dat verzoeker, nadat hem tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij over sociale media beschikte, het nodig achtte om tijdens de pauze zijn Facebookpagina te wissen en dit ook aan zijn echtgenote heeft opgedragen, toont in ieder geval aan dat hij voor de Belgische asielinstanties informatie wenst achter te houden over de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België. Het hoeft geen betoog dat deze vaststelling, samen met de in de bestreden beslissing vastgestelde en in het verzoekschrift ongemoeid gelaten incongruenties en onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg en -documenten, de algehele geloofwaardigheid van verzoeker reeds ernstig op de helling zet.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch zijn geloofwaardigheid te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas zodat er geen reden is om dit relaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de

erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Libanon zou hebben gekend of zal kennen.

2.5.2. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 11 januari 2021) blijkt voorts dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deden toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die *de facto* milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar, onder andere, de groeiende sociale onrust in Libanon, de economische crisis, de wijdverbreide corruptie en de demonstraties tegen de overheid, brengt verzoeker geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. Verzoeker komt overigens niet verder dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Libanon zonder dat hij dit betreft op zijn persoon en zonder aan te geven in welke mate de economische crisis in Libanon hem persoonlijk en zijn familie treft. Ook de argumentatie dat de veiligheidssituatie in Libanon snel kan verslechteren, dat regionale en internationale ontwikkelingen immers een impact kunnen hebben op de lokale veiligheidssituatie en dat het geweld dus snel kan escaleren, doet niets af aan de appreciatie dat de actuele veiligheidssituatie in Libanon niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat hij bij zijn beoordeling over de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rekening moet houden met de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek en dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Libanon niet aan voormelde voorwaarden.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET